Жулиета. — Недей! Макар да си ми радост ти,
за мене радост тая нощ не носи —
тъй бързо, тъй внезапно беше всичко,
като светкавица, която гасне,
«светкавица!» — преди да си изрекъл.
О, сладка, тиха нощ! Дано намери
при нова среща тая пъпка щастие
разцъфнала от пламналото лято
в прекрасен цвят! О, лека, лека нощ!
Дано такъв покой те озари,
какъвто в моите гърди цари!

Ромео. — Нима ще ме оставиш ти така?

Жулиета. — ~~(Какво~~ ~~задоволство ти ми искаш още тая нощ?~~ ~~ми искаш още при Клере,~~ Каква би искал ~~ми иска~~ още (ти от мене?

Ромео. — Върни ми вярната любовна клетва,
която аз ти дадох.

Жулиета. — Първа аз,
преди да ме помолиш ти я дадох,
но бих я взела аз сега назад.

Ромео. — Ти би я взела? Но защо, любима?

Жулиета. — За да я дам на тебе после пак.
А ти ми дай това, което имам:
великодушие като морето,
любов — безбрежна пак като море.
Защото повече ми те дарявам,
безкрайно по-богата сякаш ставам —
защото те и двете са безкрайни.
/Дойката вика отвън./
Какъв е тоя шум? — Веднага ида, ~~Дойке~~!
Бъди ми верен, сладки ми Монтеки!
Аз ще се върна скоро — ти почакай!
/Излиза./

Ромео. — О, светла, светла нощ! Боя се само,
че щом навред е нощ, това е сън!
Нима такава нежност е възможна?
/Жулиета се явява пак на прозореца./

Жулиета. — Ромео мой, три думи… и прощавай!
Ако е благородна твойта обич,
ако предлага брак, то дай ми знак
по тоя който утре ще ти пратя
къде и как да стане този обред,
и всичко свое слагам аз пред тебе,
и ще те следвам и накрай света.

Дойката /отвътре./ — Но, Жулиета!